

přicházela do jejich bytu, aby předčítala, co právě napsala, a slyšela postřehy a posudky posluchačů. Anna Cardová popisuje spisovatelku slovy:

„Vysoká, ztepilá, krásný černý vlas sčesaný přes úbělové čelo, veliké oko kamsi zasmušile upřené, rty stažené k trpkému úsměvu. B. Němcová byla vnadná, ba krásná žena, duchaplná, živá, zjev její okouznil každého; hlas líbezností a něhou vnikl do duše. Oči měla snivé, smavé, vroubené hustými řasami, vlas havraní a líce pobledlé, pěkných tvarů a ušlechtilých rysů. Postava souměrná, ba lepá, pohyby volné, vše působilo u ní kouzelně. Byla velice ochotná a nebojácná. Kam se nikdo neodvážil, tam šla odhodlaně. Žila volně, bez odpovědnosti, a výtky snesla s úsměvem.“

Mnozí pamětníci poukazují na povahové rysy Němcové. Žofie Podlipská říká, že při ní nebylo nic rigorózního, nic násilného, ani přepjatého, nedovedla být strojená, neměla ve svém počínání ani trochu afektu. Poukazuje na mírnost její povahy, laskavost a radostnost, na to, že „uměla smát se s veselými a plakat s nešťastnými“.

Jak asi viděl Němcovou Josef Hellich? Kromě tělesné krásy si musel všítat i toho, co je v člověku skryto a co vyzařuje jen z očí, rtů a výrazu tváře.

Když jeho portrét uviděla Podlipská, vyjádřila se o něm slovy: „Tato podobizna zůstala nejzdařilejší odlikou pravého výrazu a povahy Němcové. Po ní hned přijde litografie provedená v ústavě pana Farského, ale všechny ostatní fotografie nedávají ani pojmu o její pravé podobě.“

Díky za tato slova. Dnes i kvůli nim víme, že Helli-chovi se podařilo zobrazit spisovatelku věrně. Pravdivě co do tváře i duše portrétované.